

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΒΑ

Ἡ πτώσις τοῦ αὐτοκράτορος. Τὸ συνέδριον τῆς Βιέννης. Ὁ πρίγκηψ τοῦ Μόναχο. Μία ἀπροσδόκητη συνάντησις στὰ σύνορα. Παλιῆς γνωριμιῆς. Οἱ τίτλοι τῆς ἐφημερίδος «Μηνύτωρ» ποῦ ἀλλάζουν ὄνομα. Τὸ «τέρας» γίνεται «Αὐτοῦ Μεγαλειότης». Ὁ Ναπολέων στὸ Παρίσι, κλπ. κλπ.

Μία μεγάλη περίοδος τῆς ἱστορίας τῆς Γαλλίας, ποῦ σάν κ' αὐτὴ δὲν ἐγγόσιασε ἄλλη, εἶχε τελειώσει πιά... Ὁ Ναπολέων, νικημένος, ἐκμηδενισμένος, βρισκόταν ἐξοριστός στήν Ἑλβα. Κ' ἔμενε ἐκεῖ, φροφροσμένος καὶ κατασοπευόμενος, αὐτὸς ποῦ εἶχε κίσει ἀγνωσίαν τὴν Ἑυρώπη. Ὅλο τὸν τὸν καιρὸ τὸν περνοῦσε βυθισμένος στους σκοτεινοὺς τοῦ λογισμοῦ. Μόνο τὰ μάτια τὸν ἀστράφατε νὰ ζάθε τόσο, καὶ ἡ λάμψη ποῦ περνοῦσε ἐπάνω τους ἔδειχνε πὺς μέσα στὸν ἡττημένο καὶ στὸν αἰχμάλωτο αὐτοκράτορα δὲν εἶχε σβῆσει ἀκόμα ὁ μεγάλος κατακτήτης!

Οἱ μεγιστὰ καὶ οἱ διπλωμάται τῶν νικητῶν τοῦ εἶχαν ἐν τῷ μεταξύ συζητήσει τὸ συνέδριον τῆς Βιέννης, γιὰ τὰ ἀποκαταστήσαν τὴν ἰσορροπία τῆς Ἑυρώπης, τὴν ὁποία εἶχε ἀνατρέψει ἡ νικηφόρος πορεία τοῦ Ναπολέοντος. Ἡ σπάθη εἶχε παραχωρηθεῖ τώρα τῆς θέσῃ τῆς στήν πένα...

Στὴ Γαλλία, στὸ Παρίσι, ὁ λαὸς ποῦ εἶχε λατρεύσει τὸν ἡρωϊκὸν ἐκεῖνον ὑπολόγου τοῦ πυροβολικοῦ, ποῦ τὸν ἔβαινε στρατηγὸ, προφύταξ καὶ αὐτοκράτορα, φαινόταν τώρα σὰ νὰ τὸν εἶχε ξεχάσει. Μαζὺ μὲ κείνον ζητοῦσε νὰ ξεχάσῃ καὶ τὴ δόξα τὴν ὁποία εἶχε χάσει μαζί μὲ κείνον... Οἱ Βουρβουῶν, οἱ κληρονομικοὶ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας, οἱ αὐλοκόλακες, οἱ μπῶβου, οἱ παλαῖ ἀριστοκράται, ἡ ἐφημερίδες ὅλες, ἐπωφελοῦνταν ἀπὸ τὴ δύση τοῦ ἀστεροῦ τοῦ Ναπολέοντος γιὰ νὰ τὸν συκοφαντήσουν· νὰ τὸν ἐβρίσουν, νὰ τὸν καταπέσουν στὴ συνείδηση τοῦ λαοῦ. Καὶ ὁ λαὸς τ' ἄκουε ὅλα παθητικά, σάν ἀποναυαγισμένους...

Τὸ Μόναχο ἀποτελοῦσε τότε μὴ ἀνεξάρτητη μικρὴ ἐπιχώριον. Ἡ ναπολεόντειος ὁμῆ τὴν εἶχε παρασύρει κ' αὐτὴν, γὰ ὁ πρίγκηψ τοῦ Μόναχο δὲν ἔστρεψε καμιά μνησικαζία πρὸς τὸ Βοναπάρτη. Εἶχε γίνει ἕνας ἀπὸ τοὺς πῶ πιστοὺς συμπολεμιστὰς του. Στὸ Συνέδριον τῆς Βιέννης, ὁ περιφέρης Ταλλεϊράνδος ἐπέμεινε πολὺ νὰ ἀποδοθῇ τὸ Μόναχο στὸν πρίγκηπα του.

— Κύριοι, εἶπε στοὺς συνέδρους, δὲν θὰ θελήσετε λοιπὸν νὰ κίσετε τίποτε γιὰ τὸ φρεῖον αὐτὸ Μόναχο; Ὁ πρίγκηπας τοῦ ἔχει δεκαπέντε χρόνια τώρα ποῦ ἔβασε τὸ πᾶν. Μὴν τοῦ κρατήτε κἀκί, ἀν ἀναγκάσθηκε νὰ γίνη αὐλικὸς αὐτοῦ τοῦ καταραμένου σφετεριστῆ...

Λέγοντας σφετεριστῆ ὁ Ταλλεϊράνδος ἐνοοῦσε τὸ Ναπολέοντα. Ὁ πονηρὸς Μέττερνιχ, ὁ δαιμόνιος ἀντιπροσώπος τῶν Ἀυβούργων τῆς Αὐστρίας, μισόκλεισε τότε τὸ ἕνα τοῦ μάτι. Καταλάβαινε πολὺ καλά ποῦ φρεῖλο αὐτὸ τὸ ὄχιμν ἐνδιαφέρον τοῦ Ταλλεϊράνδου γιὰ τὸν πρίγκηπα τοῦ Μόναχο. Ἡ Γαλλία εἶχε συμφέρον νὰ βρισκεται στὰ σύνορά τῆς τὸ μικροσκοπικὸ αὐτὸ κρατίδιο. Μὰ εἶχαν πάρη τόσο πολλὰ τῆς Γαλλίας αὐτὴν τὴ φορά, ὅστε δὲν μποροῦσαν νὰ τῆς ἀρνηθοῦν αὐτὴ τὴ μικρὴ χάρη. Καὶ ὁ πρίγκηψ τοῦ Μόναχο εἰδοποιήθηκε νὰ γρησιετὴν ἐπιχωριάται του...

Ὁ πρίγκηψ ξεκίνησε μὲ τὴ συνοδεία του. Ὅταν ὅμως ἐφθάσε τὰ σύνορα τῆς ἐπικρατείας του, εἶδε κατάπληκτος τὸ δρόμο φραγμένον ἀπὸ κανόνα. Ὁ πυροβολητὰ ἔκκοραζότανε παρᾶμερα στὴ σκιά, καὶ οὔτε κουνήθηκαν γιὰ ν' ἀνοίξουνε δρόμο στὴ συνοδεία ποῦ ἐρχότανε.

Ὁ πρίγκηψ ἐθύμωσε καὶ κατέβηκε ἀπὸ τ' ἀμάξι του. Μόλις ὅμως ἔκανε δυὸ βήματα, ἄκουσε κἀποῖνον νὰ τοῦ λέησῃ:

— Α! εἰσὺ εἶσαι Μόναχο; Ἀφίστε τον νὰ περάσῃ, διέταξε ὁ ἀνθρωπος τοὺς πυροβολητὰς, εἶνε φίλος!

Ὁ πρίγκηψ τοῦ Μόναχο ἔτριβε τὰ μάτια του, ἀκούγοντας τὴ φωνὴν ἐκεῖνην.

— Ντροῦ, εἰσὺ εἶσαι; εἶπε τραυλά.

Εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν ἐμπιστο στρατηγὸ τοῦ Ναπολέοντος. Καὶ ἐπρόσθεσε:

— Μὰ ἐνόμιζα πὺς εἶσαι στὴν Ἑλβα κ' εἰσὺ, μαζί μὲ τὸν Αὐτοκράτορα...

Δὲν ἐπρόσθεσε νὰ τελειώσῃ κ' ἕνας ἄλλος παρουσιάσθηκε μπροστά του. Ἦταν ὁ στρατάρχης τοῦ Ναπολέοντος Μπεργράν!

— Στρατάρχα εἶπε κατάπληκτος ὁ πρίγκηψ, μὰ ἐφύγατε κ' εἶσεἰς ἀπὸ τὴν Ἑλβα;

— Θεέ μου, εἶπε ὁ στρατάρχης, τὸ κλίμα τῆς Ἑλβας δὲν εἶνε καὶ τόσο εὐχάριστο. Ἐπιθυμοῦσαμε τὴ Γαλλία καὶ νὰ μας!

Ἐξαφνα, μὴ ἄλλη γωνιστὴ, πολὺ γνωστὴ φωνή, καθαρὴ καὶ ἐπιτακτικὴ, ἀκούσθηκε πίσω ἀπὸ τὸν στρατάρχη.

— Τί συμβαίνει, κύριοι; εἶπε ἡ φωνή. Ἀ! εἰσὺ εἶσαι Μόναχο;

Ὁ πρίγκηψ τοῦ Μόναχο ἔτριψε τὰ μάτια του καὶ γιὰ τρίτη φορὰ.

Ἐνόμιζε πὺς ἔβλεπε ὄνειρο.

— Μάλιστα, Κύριε, ἐτραυλίσε... Μὰ ἀπὸ ποῦ ἔρχεται ἡ Μεγαλειότης σας, ποῦ πάει;

— Ἐρχομαι ἀπὸ τὴν Ἑλβα καὶ πάω στὸ Παρίσι, Μόναχο, ἀπῆλθην δὲ Ναπολέον.

Καὶ ἐχωρίσθηκαν.

Ὁ πρίγκηψ ἐπέβασε τὰ σύνορα τῆς μικρῆς τοῦ ἐπικρατείας καὶ ὁ Ναπολέων ἄρχισε τὴν πορεία του πρὸς τὴν πρωτεύουσα τῆς Γαλλίας. Θέλετε νὰ λάβετε μὴ ἰδέα γιὰ τὴν ἐπάνοδο αὐτῆ τοῦ Βοναπάρτη; Ἀρκεῖ νὰ παρακολουθήσετε τοὺς τίτλους τῆς ἐφημερίδος *Μονιέτ*, ποῦ ἔβγαινε τότε στὸ Παρίσι.

***

Ἡ πρώτη εἰδηση ὅτι ὁ Ναπολέων ἔβγινε ἀπὸ τὴν Ἑλβα μ' ἕνα ἀίετικὸ πλοῖο, κατετάραξε τῶν πολιτικῶν κύκλους τοῦ Παρισοῦ. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, τὴν πρώτη σελίδα τῆς ἐφημερίδας ὑπέρχε ὁ παρακάτω πεντάστηλος τίτλος:

«Ὁ ἀνθρωποφάγος ἔφυγε ἀπὸ τὰ ἄντρον του!»

Ἐπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες ἕνας ἄλλος παρόμοιος τίτλος ἐπερνοῦσε μὲ παχέα γράμματα στὴν ἴδια ἐφημερίδα:

«Ὁ πειρατὴς τῆς Κορσικῆς ἀποβιβάσθηκε στὸ γαλλικὸ ἔδαφος».

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ναπολέων εἶχε συναντήσει τοὺς πῶ ἐμπιστοὺς φίλους του, καὶ οἱ παλαιοὶ πολεμιστὰ του πῆγαν νὰ καταταχθοῦν στὶς φάλαγγες του. Ἡ στρατιὰ ἐπρωχοροῦσε στὸ ἐσωτερικὸ, μικρότερη στὴν ἀρχή, μεγαλύτερη ἔπειτα. Ἡ ἐφημερίδα ἔγραφε:

«Ὁ πρίγκηψ ἐφθασε στὸ Γκάπ!»

Ὁ Βοναπάρτης ἔπροχωροῦσε. Ὁ λαὸς τὸν ὑποδέχονταν μὲ ἐνθουσιασμό, οἱ ἔχθροι του στὸ Παρίσι δὲν ἔκαμαν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τοῦ νὰ βρίζουν. Ἡ ἐφημερίδα ἔγραφε:

«Τὸ τέρας ἐκοιμήθηκε στὴ Γρενόβλη».

Στὴ Λυὼνα ἔκαναν θριαμβευτικὴ ὑποδοχὴ στὸ στρατηλάτη ποῦ ξαναγύριζε. Ἡ ἐφημερίδα

τοῦ Παρισοῦ οὐρλιαζε:

«Ὁ τύραννος ἐπέβασε ἀπὸ τὴ Λυὼνα».

Ἡ στρατιὰ τοῦ Ναπολέοντος εἶχε πάει τὸ δρόμο πρὸς τὸ Παρίσι. Ἄλλος ἐξάστηλας τίτλος:

«Ὁ σφετεριστὴς βρισκεται ἐξῆντα λεῦγες ἔξω ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα».

Οἱ φάλαγγες τοῦ Ναπολέοντος δὲν γνωρίζουν ἀνάπαυση καὶ προχωροῦν. Ἡ ἐφημερίδα γράφει:

«Ὁ Βοναπάρτης προχωρεῖ γρήγορα, ἀλλὰ δὲν θὰ μῆ ποτε στὸ Παρίσι».

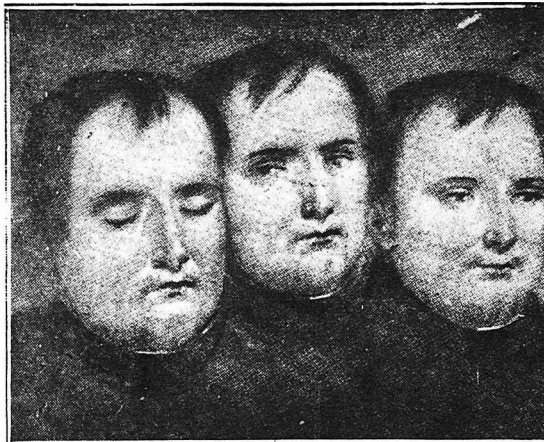
Ἦταν ἡ τελευταία λύσσα ποῦ ξεψυχοῦσε. Τὸ τέρας, ὁ τύραννος, ὁ σφετεριστὴς, ἄφσην τὴ θέσῃ τους στὸ ἀπλὸ ὄνομα: Βοναπάρτης. Τὴν ἄλλη μέρα ἄλλος τίτλος:

«Αὐτὸ ὁ Ναπολέων θὰ βρισκεται στὰς πύλας τῆς πόλεως».

Ὁ Βοναπάρτης ἔβγινε Ναπολέων. Ἄλλά, νὰ ποῦ ἡ στρατιὰ φθάει στὸ Φοντενεμπλώ, Καὶ ἡ ἴδια ἐφημερίδα γυρίζει τὸ φύλλο ἐντελὸς:

«Ὁ αὐτοκράτωρ ἐφθασε στὸ Φοντενεμπλώ».

Ὁ αὐτοκράτωρ! Τὸ Παρίσι γιορτάζει, οἱ βουρβωνικοὶ, οἱ ὄρλεα-

Ὁ Ναπολέων

(Στὸ θέατρο τοῦ Σαιν Κλου τὴν 13 Ἀπριλίου 1812, ὀλίγες ἑβδομάδας πρὶν ἀναχωρεῖν διὰ τὴν ἐκστρατείαν τῆς Ρωσίας: Ὁ Αὐτοκράτωρ καταλαμβάνεται ἐπὶ τοῦ ἴππου, ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ ἀρμυνίζεται τέλος ἐντελὸς. (Σχεδίσματα τοῦ ΘΙΕΡΡΙΣΙ)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ητανε μιά φορά ένας ράφτης κ' είχε μιά μοναχοκόρη πολύ όμορφη. Η ραφτοπούλα βοηθούσε τόν πατέρα της στην δουλειά του. Κάθε πρωί καθόταν στο παράθυρο του μαγαζιού τους κ' έβλεπε. Και κάθε μέρα περνούσε απ' έξω τ' βασιλόπουλο καβαλάει και την καλημέριζε...

Ένα πρωί, είχε πάει η ραφτοπούλα νά κόψει σόκα από τ'ο περιβόλι της. Την ίδια στιγμή περνούσε από χει και τ'ο βασιλόπουλο καβαλάει στ' αλόγο του και καθώς η ραφτοπούλα ήτανε πάνω στην μάντρα και τ'ο μαζουρά της μαλλιά κρέμονταν ίσαμε ζάιτο, πύανε την μιά της την κοτσίδα και τής φίλει.

Τ'ο άλλο πρωί λοιπόν σάν ξαναπέρασε τ'ο βασιλόπουλο από τ'ο ράφτη τ'ο σπίτι κ' είδε τη ραφτοπούλα νά κάζεται στο παράθυρο και νά ράβη την καλημέρισε πάλι και τής ελεπε :

Καλά ήταν τ'α γλυκόσκα απ' τήν γλυκοσκίτσα!

καλά ήταν και τ'α δυο φιλά στην μιά σου πλεξιδίτσα!

Η ραφτοπούλα ή κακομοίρα ντροπιάστηκε.

— Πώ! πώ! φώναζε... Τί λόγια μουτε αυτός μπροστά σ' όλον τόν κόσμο και με ντροπιάσε!...

Δέν μαρτύρησε όμως σ' κανέναν τίποτε, αλλά κάθησε και περιμένε νά ιδή αν θα της πη τίποτε πάλι τ'ο βασιλόπουλο.

Έκεινο όμως τ'α ίδια. Περνούσε κάθε πρωί ζάιτο απ' τ'ο παράθυρο της και τής έλεγε :

Καλά ήταν τ'α γλυκόσκα απ' τήν γλυκοσκίτσα καλά ήταν και τ'α δυο φιλά στην μιά σου πλεξιδίτσα!

Η ραφτοπούλα πειά ή κακομοίρα είχε πέσει σ'ε μεγάλη συλλογή, ώσπου στ'ο τέλος άποφάσισε και πήγε στόν πατέρα της και τ'ο έλεπε :

— Πατέρα μου, νά μου πάρης ένα άλογο καλό και έναν ταμπουρά και νά μου κόξανα και μιά άντριζία φορεσιά.

— Καλά, παιδι μου, τής λέει τ'ο πατέρα της.

— Τήν αγαπούσε, βλέπεις, πολύ γιατί την είχε μοναχική και τής έκανε ό,τι κ' αν τ'ον γύρευε.

Ντύνεται λοιπόν ή ραφτοπούλα σ'ε άντριζία, καβαλάει επάνω στ' άτι της και πάει άπέξω από τ'ο παλάτι τ'ο βασιλιά κ' αρχίζει νά βαριάζει τόν ταμπουρά.

Άκουει τ'ο βασιλόπουλο εκείνον τόν όμορφο σκοπό και ρωτάει νά μάθη ποιός παίζει.

— Ένα παιδί, απάνω σ' ένα άλογο, πού στέζει εδώ άπέξω, τ'ο λένε.

— Πήτε του νά μη μέσα λέει, τ'ο βασιλόπουλο.

Βάζουν τότε τη ραφτοπούλα μέσα στο παλάτι και τής λένε νά παίζη τόν ταμπουρά. Κάθεται εκείνη και παίζει κάμποση ώρα πού έλεγες «Χριστέ μου» νά την άκούς. Τ'ο βασιλόπουλο την θαυμάζει, χωρίς νά τη γνωρίσει πώς ήταν αυτή. Όταν όμως ήθελε πειά ή ώρα νά σηκωθεί και νά φύγη τής λέει :

— Μου πουλάς τόν ταμπουρά;

— Τόν πουλάω, λέει εκείνη, μ'α όχι γιά λεφτά.

— Άμ γιά τί λοιπόν;

— Όποιος θέλει νά πάρη τόν ταμπουρά μου, πρέπει νά φιλήσει τρεις φορές τ'α καπούλια τ'ο αλόγου μου.

— Πώ, πώ! λέει τ'ο βασιλόπουλο. Έγώ, ένα βασιλόπουλο νά καταδεχθώ νά φιλήσω τ'α καπούλια τ'ο αλόγου σου γιά έναν παλιοταμπουρά; Νά σου δώσω όσα φλουριά θέλεις και νά τόν πάρω.

— Έγώ σου είπα, λέει εκείνη, πώς γιά παράδες δέν τόν δίνω.

Άν θέλης νά φιλήσης τ'α καπούλια τ'ο αλόγου μου πάει καλά, είδειμή τόν παίρνω και φεύγω.

Τι νά κάνει τ'ο βασιλόπουλο; Ντροπιάταν νά φιλήση τ'α καπούλια τ'ο αλόγου, μ'α έλα πάλι πού τ'ο ταμπουράς τ'ο είχε μητ'ο μέσ στην καρδιά του και ήθελε καλά και σώνει νά τόν πάρη; Στ'ο τέλος πειά πήρε τη άπόφασή του και λέει τής ραφτοπούλας :

— Άφου πειά δέν τόν δίνετε τόν ταμπουρά μ'ε άλλον τρόπο, θα κάνω όπως θέλεις, μόνο νά πάμε λίγο παρήμερα.

Τράβηξε λοιπόν ή ραφτοπούλα τ'ο άλογο σ'ε μίαν άκρη της αυλής κ' εκεί τ'ο φίλησε τ'ο βασιλόπουλο τ'α καπούλια και πήρε τόν ταμπουρά.

Τ'ο άλλο πρωί περνάει τ'ο βασιλόπουλο κάτω από τ'α παράθυρα της ραφτοπούλας και τής λέει :

Καλά ήταν τ'α γλυκόσκα απ' τή γλυκοσκίτσα, καλά ήταν και τ'α δυο φιλά στην μιά σου πλεξιδίτσα.

Έκεινή χωρίς νά χιάρι καιρό τ'ο άποκρίθηκε στη στιγμή :

Καλός ήταν τ'ο ταμπουράς, καλό ήταν τ'α τραγούδια, καλό ήταν και τ'α δυο φιλά τ'οτου αλόγου τ'ο καπούλια!

Τ'ο βασιλόπουλο τόσο ντροπιάστηκε πού δέν ήθελε πειά τη ζωή του.

— Μωρέ, την στρίγγλα, λέει, τί δουλειά πού μου σκόρπασε!

Κάθισε λοιπόν και κείφτηκε τι νά κάνει γιά νά την καταστρέψη. Τ'ο άλλο πρωί πύανε και στέλνει προξενείο στο ράφτη και τ'ο ζήτηει την κόρη του γυναικά. Σάν είδε τ'ο ράφτης πώς τ'οίστετε τ'ο βασιλόπουλο προξενείο ύποψιάστηκε. Πάει στην κόρη του και τής λέει :

— Μωρέ, παιδάκι μου, τ'ο βασιλόπουλο μ'ας έστειλε προξενείο γιά νά σε πάρη γυναικά του. Εμείς όμως δέν ταϊρίζουμε γιά νά συμπεθεριάσουμε με τ'ο βασιλιά. Μήν τ'οκάνεις τίποτε κακό και θέλει νά μ'ας χιάσει;

— Έννοια σου, πατέρα μου, τ'ο λέει εκείνη. Τέλειωσε σ'ο τ'ο προξενείο κ' έγ'ο είμα εδώ γιά όλα.

Πήγε τ'ο ράφτης, τέλειωσε τ'ο προξενείο και συμφώνησαν νά γίνη την Κυριακή τ'ο γάμος. Μπανόβησαν πειά τ'ο γαμπρός στο σπίτι, έκανε πεσκέσια τ'ο πεθερού, τής πεθεράς, τής νιφής. Τούς χάρισε διαμαντικά, μεταξωτά φουστάνια, τ'ο ζοριμ τ' αγαθά.

Η ραφτοπούλα όμως δέν γελοιάτανε μ'α ά. Τ'ο Σαββατόβραδο πύανε και πλάθει μ'α κουτσούνα από ζάχαρι κ' άλευρο, μεγάλη σάν άνθρωπο και όμοια στο μούσι, σ'α μούτρα και σ'ο όλα μ'α αυτήν την ίδια. Τής έβαψε τ'α μάγουλά της και τ'α χείλια κόκκινα, τ'α φρύδια της μαύρα και την έκανε μ'α όμορφα κοπέλλα πού την εκότταζε και νομίζες πώς ήταν ζωντανή! Όταν λοιπόν κούβηλσαν τ'α προικιά τής στο παλάτι, έχουψε ή ραφτοπούλα την κοιλιά της σ'ε μ'α κισούλα και την κούβηλσε κ' εκείνη στο παλάτι μ'α μ'ε τ'ο ρούχα της.

Έγινε την Κυριακή τ'ο γάμος. Χοροί, τραγούδια, γλέντι τ'οκούβεργο. Κατά τ'α μεσάνυχτα ξεπριγνει κρυφά ή νιφή και πάει στην κάμαρη της πού ήταν όλα έτοιμα μ'α νυφάκια. Βγάζει την κοιλιά από την κάμαρη σ'ελα, γδύνεται τ'α ρούχα της, τής τ'α φορέει, την καθίσει σ'ε μ'α πολυθρόνα νά φαίνεται σάν ζωντανή και πάει αυτή ή ίδια και χώνεται ζάιτο από τ'ο κρεβάτι.

Σ'ε καμιά ώρα έρχεται και τ'ο βασιλόπουλο. Ζαλισμένο καθώς ήτανε απ' τ'ο ποτό κ' απ' τ'ο χορό κ'α καθώς δέν έφεγγει και καλά στην κάμαρη, είδε την κοιλιά καθισμένη στην πολυθρόνα καμαρωτή-καμαρωτή και την πέρασε γιά τη γυναικά του.

— Άχ στρίγγλα, τής λέει τότε, τί μου καλοκάθησε εκεί; Ηθελε ή ώρα νά λογαριαστούμε! Μ'ας και νομίζες πώς έγ'ο σ'ε πήρα γυναικά μου γιά τ'α μαύρα σου τ'α μάτια; Σέχασες πού μ' έκανε νά φιλήσω τ'α καπούλια τ'ο αλόγου σου και με χιλιορεξίλεψες σ'ολο τόν κόσμο; Τώρα όμως θα σου δείξω έγ'ο!...

Βγάζει λοιπόν τ'ο σταθι του και χυμεί απάνω της και τής κόβει τ'ο κεφάλι πέρα-πέρα!...

Στη στιγμή βγαίνει κ' ή άληθινή ή ραφτοπούλα από κάτω απ' τ'ο κρεβάτι πού ήτανε κρυμμένη και φανερώνεται μπροστά του και τ'ο λέει :

— Με φώναζες, αγάπη μου;

— Έμεινε κόκαλο τ'ο βασιλόπουλο.

— Μωρ' δέ σ'ε σκοτώσει; τής λέει.

— Άμ δέ, τ'ο κάνει εκείνη, πού θα καθόμωνα νά με σκοτώσης.

— Η νομίζες πώς δέν κατάλαβα τί σκοπό είχες.

Και πέφτει στην άγκαλιά του και τόν φιλάει και την φιλάει κ' εκείνος κ' έτσι ξεθυμώσανε.

Ό κακομοίρης όμως τ'ο ράφτης, τ'ο πατέρας της, όλη την νύχτα την πέρασε έξω από τ'ο παλάτι και περιμένε απ' ώρα σ' ώρα νά ιδή νά βγάζουνε την θυγατέρα του σφαγμένη. Κατά τ'ο πρωί, βλέπει ν' άνοιγη ένα παράθυρο, νά βγαίνει ή θυγατέρα του στο μπαλκόνι και νά πετάει κάτω τ'α κομμάτια της κουτσούνας :

— Πάρτε νά φάτε! φώναζε κ' επέταγε ένα χέρι, ένα πόδι, τ'ο κεφάλι...Τότε κατάλαβε κ' τ'ο ράφτης πώς ή κόρη του τ'α είχε φτιάξει με τόν άντρα της και γύρισε πίσω στο μαγαζιό του κ' έζησε αυτός καλά κ' έμεινε ακόμα καλύτερα.

νιστάι, οί παλιοί άριστοκράται, οί αδικικοί, οί μπουσσι, έννοιωσαν χαμένο τ'ο παιγνίδι.

Και τήν άλλη μέρα, τ'ο μοιραίον τέλος :

«**Η Άντού Άντοκρατορική και Βασιλική Μεγαλειότης έμπηκε χθές στα άνάκτορά της, τόν πύργο τών Τουλλιερί, τριγυρισμένη από τούς πιστούς όπληκούς της!**»

Όμολογούμενος ή περίπτωση αυτή εινε μ'α από τίς πιο χαρακτηριστικές τής διεθνούς, δημοσιογραφίας.

Γεωργία Γαρσούλη (Άπο ανέκδοτον λαογραφικήν συλλογήν)